

גם בבני אחים. **משום** דהמילה "אחים" הכתובה בבני יעקב היא **"מפני"**.

מיותרת היא, כדי להיות פנויה ללמוד ממנה גזירה שוה לאחזה של יבום.

מדהוה ליה למכתב "שנים עשר עבדיך, בני אבינו". וכתוב, והוסיף הכתוב את המילה "אחים" — שמע מינה, לאפנויי הוסיפה הכתוב, למילה "אחים", כדי שתהיה פנויה לגזירה שוה ליבום.

אבל אצל אמירת אברהם אבינו ללוט, אין המילה "אחים" מיותרת להיות פנויה לגזירה שוה!

ומוסיפה הגמרא לבאר את הפסוק "כי ישבו שני אחים יחדו":

ואיצטריך למכתב "כי ישבו אחים", ואיצטריך גם להוסיף ולמכתב "יחדו".

דאי כתב רחמנא רק "אחים", הוה אמינא לילף "אחזה אחזה" מלוט, שאפילו בן אח יכול לייבם.

וכי תימא, כמו שרצינו לומר, שאי אפשר ללמוד מלוט בגזירה שוה היות ולא מפני, שאין שם מילה מיותרת שתהיה פנויה להכריח את הלימוד של גזירה שוה, ואילו בבני יעקב יש מילה פנויה "אחים" ללמד ממנה בגזירה שוה ליבום.

לאיי! אינך יכול לומר שאין שום דבר "פנוי" אצל אברהם ולוט, שיכולים להכריח ממנו את הלימוד של גזירה שוה מלוט.

אלא אכן אפנויי מפני!

מדהוה ליה למכתב, שיאמר אברהם ללוט, "אנשים רעים אנחנו", וכתוב "אחים" —

שמע מינה לאפנויי!

והיה מקום ללמוד בגזירה שוה מלוט, שנוהג ייבום של בן האח באשת אחי האב.

לכן הוסיף **וכתב רחמנא "יחדו"**, ללמד שאין מצות יבום אלא באחים המיוחדים **בנחלה**, שחולקים ביניהם נחלה אחת.

ואי כתב רחמנא רק "יחדו" ולא "אחים", הוה אמינא שאין מצות ייבום נוהגת אלא עד דמייחדי האחים, באבא ובאמא, שתהיה האחזה ביניהם גם מאב וגם מאם]והייתי אומר שזו היא משמעות "יחדו"[/.

לכן **צריכא** לכתוב גם "אחים", וללמוד בגזירה שוה מבני יעקב, שהאחזה היא מן האב בלבד.

ומקשה הגמרא על הצורך לכתוב "אחים" כדי שלא נלמד מ"יחדו" שהאחזה תהיה בין מאבא ובין מאמא:

והא, ההוה אמינא שאין יבום אלא באחים שהאחזה ביניהם היא גם מהאב וגם מן האם — מהיכא תיתי? מהיכן נבוא לומר כך?!

והרי מצות יבום — **בנחלה תלא רחמנא**, דכתיב ביבם "יקום על שם אחיו המת", ו"הקמת שמו" של המת, משמעותה היא, שהאח המייבם זוכה בכל נכסי המת, ולא שאר האחים.

ו"נחלה" — רק מן האב, ולא מן האם, היא! ומשנינן: בכל זאת איצטריך לכתוב "אחים".

כי **סלקא דעתך אמינא, הואיל ועצם ענין יבום חידוש הוא, דקמשתרי ערוה, שהותרה**